

“A Carme Chacón la conec poc”

El PSC a Madrid defensa sempre els interessos de Catalunya?

—Els interessos de Catalunya s’han de defensar, és clar. Però quan aquests interessos generen taticismes diferents, se n’ha de parlar. Jo tinc l’obligació de votar una moció que presenti ERC? Doncs no necessàriament, perquè serà la visió d’ERC sobre l’interès de Catalunya.

—Com a diputat del PSC dins el grup del PSOE, alguna vegada heu votat contra la vostra voluntat per a mantenir la disciplina de partit?

—Sí, una vegada. Fa unes quantes setmanes, quan es va votar contra l’ús de les llengües al Congrés. Sé que sóc minoria absoluta al meu partit, però crec que al Congrés s’hi hauria d’utilitzar qualsevol llengua cooficial de l’estat, perquè parteixo de la idea que si Catalunya forma part de l’estat, la llengua catalana és una llengua de l’estat, i per tant, no entenc que hi hagi llengües més importants que unes altres dins d’aquest estat. Algun dia, tot i que jo no ho veuré, entendre les llengües de l’estat serà un requisit per a ser diputat al Congrés.

—Podíeu haver estat absent de la votació.

—Vaig expressar la meva disconformitat, i vaig rebre els arguments de la posició col·lectiva del grup. Les vaig entendre i m’hi vaig conformar, perquè quan formes part d’una llista renunciis a una part de la teva llibertat individual. Si la contradicció entre el teu pensament i el del partit és tan forta, te n’has d’anar.

—En algun moment heu pensat en aquesta possibilitat?

—De moment, no, però no dic que algun dia no m’hi pugui trobar.

—Sempre heu defensat el grup parlamentari propi. Fa poques setmanes, l’alcalde de Terrassa, Pere Navarro, explicava a EL TEMPS que no cal un grup propi, sinó mirar de catalanitzar el PSOE i enfortir la federació. Es pot catalanitzar el PSOE?

Sixte Moral i Reixach (Vilanova i la Geltrú, Garraf, 1951) és diputat del PSC al Congrés espanyol. Mestre de professió, va ser alcalde de la seva vila entre el 1999 i el 2005. Abans de militar al PSC, el 1981, havia passat per grups i partits independentistes. També havia fet dues incursions als governs tripartits de la Generalitat, com a secretari de Política Lingüística i assessor del conseller Nadal.

—Què vol dir catalanitzar el PSOE? Jo no he d’anar a catalanitzar el que se sent andalús.

—Es referia més aviat a un *lobby* català en la presa de decisions del PSOE.

—Jo formo part d’un partit polític que és el PSC, no sóc del PSOE. Tinc un carnet del PSC, i el PSC no és cap federació del PSOE.

—Aquesta definició és una mica tramposa. En unes eleccions espa-

nyoles els vots dels catalans són per al PSOE, que té un comitè federal on hi ha membres del PSC...

—El PSOE dirà allò que vulgui, però no som una federació. Els estatuts del PSC ho diuen molt clar.

—I per què no té grup propi, si és un partit totalment independent?

—Si el PSC tingués grup propi, segurament el PSOE no seria la primera força a l’estat espanyol. Això, al Congrés espanyol tindria efectes que van més enllà d’una simple votació, començant per les quotes de representació en les comissions. Som un partit diferent, però cal una reforma del Congrés que entengui que hi ha projectes federats. I aquest seria el cas del PSC i el PSOE.

—De què serviria?

—En cada moment, el PSC decidiria què li convé més, tal com ara fem.

—El sentit del vot del PSC a Madrid no el decideix el PSOE?

—L’únic que decideix el sentit del vot dels socialistes catalans és l’executiva del PSC i la direcció del grup. Jo no votaré sí o no segons què diguin Laia Bonet o Joaquim Nadal, votaré d’acord amb allò que expressi l’executiva en ple del meu partit i que em sigui transmès pel responsable del meu grup a Madrid, que marquen la política del grup parlamentari socialista.

—Alguns dirigents de PSC han demanat que al pròxim congrés el

DANI CODINA

Podria ser el diputat discol del PSC a Madrid, però no trenca la disciplina de vot.

partit es reconsideri la reedició de l'Entesa al Senat, amb ERC i ICV, perquè creuen que resta visibilitat al PSC i en dóna més a CiU. Què en penseu?

—Jo, que he governat amb un tripartit a Vilanova i la Geltrú, defenso els governs tripartits.

—**També un tercer tripartit a la Generalitat si hagués tingut prou diputats?**

—Sí, perquè l'esquerra és plural i és important que la gamma de colors dins l'esquerra quedin reflectides, sobretot perquè en aquest país l'esquerra només pot governar si va unida.

—**Per tant, mantindríeu el tripartit al Senat?**

—Si el Senat fos realment una cambra territorial, potser fóra bo que es fes una sola candidatura que aplegués els partits catalanistes, que inclogués CiU. Ja veurem què es decidirà al congrés del PSC, però em sembla que hauríem de continuar amb aquesta fórmula de l'Entesa perquè concentra el vot d'esquerra.

—**El PSOE ja ha acordat el relleu de José Luís Rodríguez Zapatero. No hi ha noms clars, però Chacón i Rubalcaba sonen amb força. Joaquim Nadal va dir que “a la majoria” del PSC els agradaria Chacón. Sou de la “minoria” o de la “majoria”?**

—Hi ha opcions molt bones per perfil intel·lectual, preparació i sensibilitat social, com el ministre d'Educació, Ángel Gabilondo, que podria ser un excel·lent president del govern.

—**No heu respost la pregunta...**

—*A priori*, Rubalcaba és una persona amb una preparació extraordinària que ho demostra cada dia, amb una capacitat de resposta impressionant. A Carme Chacón la conec poc, les seves intervencions tenen interès, però no tenen l'enfocament polític de Rubalcaba.

—**Carme Chacón ha irritat molts catalans amb la seva posició arran de la sentència del Constitucional.**

—Aquell article signat amb Felipe González no el comparteixo en absolut. Un president del govern espanyol no ha de ser valorat per si és català o no: importa que faci política respecte a Catalunya i valori i entengui la diferència. De vegades, quan arribes a un lloc de responsabilitat, fas empipar més els *teus* perquè ningú no digui que els afavoreixes.

“O s'avança o hi ha involució. Si les portes es tanquen, l'única sortida és l'estat propi”

—**Zapatero ha estat el millor president espanyol per a Catalunya, com sentencien molts dirigents socialistes catalans?**

—Encara no es pot jutjar la seva obra. Va tenir una arrencada molt positiva amb el discurs de l'Espanya plural que alguns van interpretar com un pas cap al federalisme —jo no crec que ho fos— i se la va jugar força amb l'Estatut, tot i que després l'Estatut ha estat un fiasco estrany. Hi ha una por endèmica, i és que, així que el PP comença a dir que el PSOE trencarà la pàtria quan mira Catalunya, al PSOE li surt un patriotisme espanyol que de vegades supera el del PP. I aquí Zapatero s'ha deixat emportar. Ara, si és el millor president? La història ho dirà, jo no gosaria dir-ho.

—**Encara creieu que és viable l'Espanya federal?**

—És possible, però és tan difícil que arribem a un acord... De federalistes més enllà de l'Ebre en conec pocs.

—**I de l'Ebre en amunt, que n'hi ha?**

—Costa de trobar-ne.

—**I dins del PSC?**

—Les tesis federalistes més importants les han formulades Dani Fernández i Joaquim Coll, i també Miquel Iceta. Però els grans pensadors com Josep Ramoneda i Ferran Requejo, i molts altres, comencen a dir-te que el federalisme no és possible. Hauríem de tenir un horitzó molt clar, i si en deu anys més aquesta batalla no ens porta enlloc, haurem de passar ratlla, fer una opció bastant més radical, anar cap al sobiranisme.

—**El concepte sobiranisme a Catalunya és d'una ambigüitat extrema. Podeu concretar una mica més aquest full de ruta?**

—O s'avança o hi ha involució, no hi ha més alternatives. O realment dones satisfacció al concepte de federalisme amb unes competències importants o,

DANI CODINA

si no, no sé si hem de proclamar la independència o buscar una majoria social que vulgui crear un estat propi. Si les portes es tanquen, l'única sortida és l'estat propi. I benvinguda sigui.

—**Quanta gent pensa com vós al PSC?**

—Poca, molt poca. Demem ser uns dos o tres. Jo vinc de l'independència i no me n'amago pas, i al partit sempre ho han respectat.

—**Vau votar a la consulta sobre la independència de Vilanova i la Geltrú?**

—Tinc un respecte profund per la gent que va votar, però jo no vaig votar perquè em va semblar que l'organització no acabava d'estar ben travada.

—**Estaríeu a favor d'una consulta oficial?**

—Sí, però quan la societat sigui prou madura. Segueixo molt de prop la feina que fa Alex Salmond a Escòcia, i crec que se n'acabarà sortint, perquè vol un referèndum quan cregui que té el suport majoritari de la societat. Ara bé, la independència a qualsevol preu

no m'interessa, jo crec en uns valors socials progressistes i crec que l'alliberament nacional i social són indisso- lubles. Davant d'aquesta globalitat tan extensa, és en els espais més humans, més petits, on es notaran més els canvis, i la tendència és anar cap als estats propis. La història ho demostrarà, de segur.

—Com ha de ser la direcció del PSC que emergeixi del congrés de la tardor?

—Hi ha hagut dos moments en què el PSC m'ha semblat inhumà: veure el president Maragall sol dient que no es tornava a presentar, i veure el president Montilla sol renunciant al seu escó i a

tornar-se a presentar. És d'una inhu- manitat brutal, aquesta soledat. Des del 1999 el PSC ha perdut 500.000 vots, i només n'assumeix responsabilitats el primer secretari? Les responsabilitats són compartides, i els consellers de Montilla haurien d'haver plegat la nit electoral mateix, i també l'executiva del partit.

—La premsa ha publicat que Mi- quel Iceta ja té prou suport de les federacions per a assegurar-se el lloc de Montilla. Teniu esperances de canvi en el congrés?

—Doncs estalviem-nos el congrés, si ja és clar qui manarà. És una afirmació molt forta, perquè qui vota no són els

“Defenso els governs tripartits. Aquí l'esquerra és plural i només pot governar unida”

“No espero canvis: la gent de l'executiva actual continuarà controlant el PSC”

primers secretaris de les federacions, sinó els delegats de les agrupacions que són escollits per a anar al congrés. Iceta pot tenir el suport dels primers secretaris, però a mi em costaria de votar allò que em digués el primer secretari de la federació, que no m'ho dirà pas. El drama és que fem aquestes coses quan estem apressats per la der- rota, però si un partit es pogués regene- rar en un moment dolç, segurament ens estalviariem moltes coses. No espero cap canvi. Sortirà gent de la mateixa executiva, i el senyor Iceta deu tenir moltes aspiracions. Però no crec que s'hagi d'anar pel món amb la idea que guanyarem sense baixar de l'autobús.

—L'aparell vol una llista de con- sens per a evitar votacions perillo- ses.

—Desitjaria que hi hagués una con- frontació, no tant de persones sinó de model i de projecte. Hi ha més d'un projecte, per al PSC. S'ha de combinar l'experiència amb la gent nova, que al meu entendre és la clau. Però no sóc il·lús, i malgrat que s'hagi dit que fins després de les municipals no es parlarà de noms, és evident que més d'un ja es treballa els vots.

—Si després del congrés no detec- teu un canvi de projecte i de cares, prendreu cap decisió?

—Sí, però les posicions personals són irrelevants perquè el projecte és col·lectiu. No té cap importància que jo digui que ho deixo estar, perquè els partits tendeixen a ignorar l'heterodò- xia. En les intervencions als consells nacionals t'escolten i dos minuts des- prés ningú recorda què has dit ni se'n preocupa. Sigui com sigui, ara ja no tinc la necessitat que tenia fa vint anys de continuar a primera línia. De tota manera, com diu en Quim Nadal, “con- tinuaré si m'ho demanen”...

—Sou molt crític. En sentir-vos, hom pot pensar que parleu amb to- tal llibertat perquè ja sabeu que no repetireu a les llistes de les eleccions espanyoles.

—Doncs no ho sé pas. Faré el balanç de la meva gestió, i si el partit ho creu oportú, repetiré en l'honor de repre- sentar el Partit Socialista. I si no, no passarà res, no m'hi va la vida. La vida té coses prou interessants i boniques.

Gemma Aguilera